

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Paulo. 116.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Paulo. 116.

Virtutes honori habe, non autem lætos rerum successus cole atque obserua. Nam illæ immortales quædam res sunt: hi autem facillè extinguuntur. Atquæ hæc hæctenus. Illud autem ne sis nescius, Deum beneficiorum suorum monumenta festis & olim, & nunc astrinxisse: vt qui festos dies agitant, eorum memoriam auribus suis infonantem habentes, non ad temulentiam, sed ad gratiarum actionem & virtutem sese conuertant.

Theophilo. 117.

Maximè quidem si quispiam à quodam veritati calumniam struere conanti interrogetur, omniāne Deo possibilia sint, illè que respondeat, Ita: ac deinde ipse inferat, Ergo etiam mala, dignus erit cuius inscitia meritò rideatur, non qui respondit, sed potius qui interrogauit. Neque enim inter ea omnia, quæ Deus potest, mala recēsentur. Nam vbi Deus nominatur, bonum firmiter ac certò sequitur. Nec quisquam sana mente præditus illud vnquam in animum admiserit, mala Deo possibilia esse: nec quisquam imbecillitatem appellarit, mala perpetrare non posse. Imbecillitas enim propriè est, malorum perpetratio. Vnde etiam Paulus, qui hæc compertissima habebat, peccata infirmitates appellabat, his verbis vtens: Si enim Christus, cum adhuc infirmi essemus secundum tempus pro impiis mortuus est. Atque etiam Psalmistæ sermo hoc ipsum confirmat. Multiplicatæ sunt enim, inquit, infirmitates eorum, hoc est, peccata. Quin ne illud quidè inferens quispiam ei qui Deo possibilia omnia esse ait, mentis compos esse censebitur. Quidnam tandem hoc? Nugari enim solent, ac dicere, Num etiam hoc in Dei potestatem situm est, vt quod factum est, infectum reddatur? Nam hoc rursus cassum atque irritum est. Nihil porrò cassum & irritum in diuina potentia vsurpatur. Superuacaneæ itaque & sunt & de-

Rom. 5.

Psal. 15.

Christ.

Παύλω. ρις.

Τὰς ἀρετὰς τίμα, μὴ τοὺς εὐημερίας θεράπειε. αἱ μὲν γὰρ ἀθάτατον εἰσι χρεῖμα. αἱ δὲ ραδίως σβέννυται. καὶ ταῦτα μὲν εἰς τοσοῦτον. μὴ ἀγνοίη δὲ, ὅτι ὁ θεὸς ταῖς ἐορταῖς καὶ πάλαι, καὶ νῦν ἐγκατέδρασε τῶν ἐνεργειῶν τὰ ὑπομνήματα, ἵν' οἱ πασηχερίζοντες ἐναυλον τῶν τέτων μνήμην ἔχοντες, μὴ εἰς μέθην, ἀλλ' εἰς εὐχαρίαν, καὶ ἀρετῶν τρέποιντο.

Θεοφίλω. ρις.

Μάλισα μὲν εἰ ἐρωτηθεῖη τις παρὰ πινος συκοφαντεῖν τολμήστος τῶν ἀλήθειαν, πάντα δυνατὰ τῷ θεῷ, καὶ ἄποκρίνεται, ναί, εἴτα σκεῖνος ἐπετέγχοι, σὺ οὐδ' ἐπὶ τὰ κακὰ ἀμαρτίας ὀφλήσαι γέλωτα, διχσος ἂν εἴη, οὐχ ὁ ἄποκρινάμηνος, ἀλλὰ μάλλον ὁ ἐρωτήσας. ἔγρη ἐν πᾶσι τοῖς θεῷ δυνατοῖς ἀριθμεῖται τὰ κακὰ ὅπως γὰρ ὁ θεὸς ὀνομαζέται τὸ καλὸν ἀραρότως ἐπέται. καὶ οὐδ' ἐννοήσεται τῶν ὑψηλῶν τὸν νοῦν, ὅτι τῷ θεῷ τὰ κακὰ δυνατὰ, ἐδ' ἀσθένειαν τις χαλέσσει τὸ μὴ δύνασθαι τὰ κακὰ δεῖν. ἀσθένεια γὰρ κρείως ἢ τῶν κακῶν περὶ ζῆς. διὸ καὶ ὁ ταῦτα μάλισα ἀκελβῶς ἔπιγράμηνος Παῦλος, ἀσθενείας τὰς ἀμαρτίας ἐκάλει, λέγων, εἰ γὰρ Χριστὸς ὄντων ἡμῶν ἀσθενῶν, κατὰ χειρὸν ὑπὲρ ἀσθενῶν ἀπέθανε. καὶ ὁ τῆ μελωδοῦ δὲ λόγος, τοῦτ' ἐψηῦσται ἐπληθύνθησαν γὰρ φησιν, αἱ ἀσθένειαι αὐτῶν τῶν ἐστὶν αἱ ἀμαρτίαι. ἀλλ' οὐδὲ σκεῖνον τις ἀνθυπενηγκῶν τῶν λέγων πᾶντα θεῷ δυνατὰ, νοῦν ἔχειν νομαθήσεται. ποῖον δὲ τῆτος φλυαρεῖν γὰρ εἰώθασιν καὶ λέγειν, ἄρ' ἐν καὶ τὸ γεγονὸς ποιῆσαι, μὴ γεγονέναι θεῷ δυνατὸν ἔστιν. ἀρρεῖον γὰρ δὴ πάλιν τὸ τοιοῦτο. οὐδ' οὐδὲν ἀρρεῖον ἔστι τῆς θείας δυνάμεως ὡς ἐλαμβάνεται περὶ τῆς αἰ μὲν οὐδ' εἰσὶ, καὶ ἀπεδέξθησαν αἱ